

"Min barndoms sagoomspunna fäbod Flena"

Flenaresan 1921

Vill nedteckna några rader från en härlig sommarfärd
som i minnets solskensglitter ger en skymt av sagans värld.
Skogarnas mystik och under talte till mig tyst sitt språk
några sköna sommardagar, långt från vardagslivets bråk.

Flena fäbod är ett ställe, som för mig liksom har stått
i ett rosenfärgat minne, sen som liten jag där gått.
Därför var med fröjd i hjärtat färden ställdes dit en dag.
Fem i sällskap, hästen Mickel, Elsa, Hilda, Anna och jag.

Morgonen var skön och fager när från hemmet färden gick
men innan vi hann till Björka mulna himlens klara blick.
Där vi stanna för att rasta, fingo kaffe gott med dopp.
Regnet föll nu oavbrutet, gav om solsken föga hopp.

Litet regn betyder intet, när det sol i hjärtat är.
Därför glada, varma åter ut till fortsatt färd det bär.
Men vår kusk och ej vi andra vägen farit har förut
därför får ej någon undra om än inpå en gård den plötsligen tog slut.

Rådvilla vi dock ej blevo, det fanns folk, vår körsven gick
in att fråga efter vägen, då ett hjärtligt skratt hon fick.
Ty den rätta vägen hade vi förstås kört rakt ifrån,
den som är bekant med orten vet vi kom till Markusvrån.

Skrattande vi måste vända upplysta var vägen går
och det lilla äventyret gör blott att vi lite mer av vätan får.
Nu framåt på vägar, stigar där moderna åkdon icke gå,
tre sätt finnes dock att välja: släpskjuts, hästrygg eller gå.

Framåt, framåt mellan tallar, över stenar upp och ned,
över långa kavelbroar, över myrar bär vår led.
Vildmarkslivets stämning griper en, man njuter, njuter blott.
Vandringmän på vägar, stigar, avundsvärd är Eder lott.

Mossbelupna stenar bjuda vandraren en soffa mjuk.
Svarteggsblommorna vid myren bliva till en snövit duk.
Nej, nu Mickel får du stanna, fastän regnet strömmar ner
för nu måste jag beundra, tavlan som framför mig ler.

Norra Flena vi nu hunnit, väl jag känner mig igen,
ovanför den branta backen, gamla grinden står där än.
Samma stugor står där också, en är borta tror jag visst.
Skulle misstag här jag göra, är i minnet någon brist.

Men en bit än står oss åter, därför Mickel trava på!
Mellan trädens stammar ses en skogstjärns öga blå.
Näckrosen sakta gungar, bakgrund Flenaberget blå
i vars klyftor täljer sägnen, skogsrået i vall sågs gå.

Några timmar, som minuter i mitt hjärta hava gått
och långt förrän vi anar, Flena fåbod har vi nått.
Underliga känslor ila, då jag in i stugan går.
Mellan nu och förra gången lågo tjugo långa år.

Brasan flammar skönt på härden, våta kläder tagas av
och jag vill då ej förneka, kaffet smakade som Maja gav.
Drömmande jag satt vid härden, tänkte på de flydda år,
då jag förra gång var där uti tidig barndomsår.

Allt var lika: stugan, skogen, bäcken porlande som då
och invid dess klara bölja lekte även nu de små.
Allt var gamla, kära minnen, intet främmande för mig,
och det var en riktig glädje trampa mången välkänd stig.

Sköna kvällar omkring brasan, mörk står skogen utanför
och liksom med hemlig rysning ljudet utav steg man hör.
Och då stiger i ens minne sägnerna från fordom tid.
Över fåbodlivet vilar en stilla mystisk frid.

Men dagar gå vi måste vända, tiden utmätt för oss är.
Därför bort från Flena fåbod, från dess vildmarksliv det bär.
Men av alla sommarminnen, är dock detta skönast, bäst.
Sent skall glömmas dessa dagar, då i Flena jag var gäst.

I.L.